Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 701 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. MARSTBOOM**
Posthofbrug 6 bus 1
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 28 april 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 maart 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is afkomstig uit Palestina en verblijft in Syrië met geldig verblijfsstatuut.

De verzoekende partij heeft een humanitair visum aangevraagd om haar vader, de heer E. A., in België te vervoegen.

Op 23 maart 2026 heeft de verwerende partij het visum geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"Commentaar:

Aangezien de twee meerderjarige Palestijnse betrokkenen E. R. (geboren op (…)/1999) en E. M. (geboren op (…)/2004) zich bij hun vader E. A., RRN (…), in België willen vestigen, kunnen zij niet genieten van gezinshereniging op basis van de wet van 15.12.1980. Deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor voor betrokkenen een humanitair visum werd aangevraagd. De afgifte van een humanitair

visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.
Betrokkenen voeren de volgende redenen aan ter rechtvaardiging van hun aanvraag voor een humanitair visum: zij wensen zich te vestigen bij hun vader in België, op het adres (…). Volgens hun verklaring zou de vader zich in België onder medische behandeling bevinden en dagelijkse assistentie nodig hebben. Zij stellen dat er geen adequaat alternatief voor zorg beschikbaar is en dat zij, als meerderjarige kinderen, zelf instaan voor de dagelijkse zorg van de referentiepersoon. Zij wensen zich daarom bij hem te vestigen. Er werd niet aangetoond dat de referentiepersoon reeds beroep doet op medische diensten in België of dat een medische noodsituatie bestaat die de fysieke aanwezigheid van de meerderjarige kinderen vereist. De Belgische gezondheidszorg voorziet in diverse vormen van professionele ondersteuning (thuiszorg, verpleging, maatschappelijke hulp), waardoor niet is aangetoond dat enkel de aanwezigheid van de kinderen een passend zorgalternatief zou vormen. Bijgevolg is niet aangetoond dat voor de referentiepersoon in België geen zorgalternatief bestaat en dat het verblijf van de twee meerderjarige kinderen noodzakelijk zou zijn. Het dossier bevat daardoor geen elementen van humanitaire nood op basis waarvan een gunstig advies voor een humanitair visum kan worden verleend.
Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). In casu beroepen de meerderjarige betrokkenen zich op het bestaan van een gezinsleven met hun vader. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders slechts onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden (cf. EHRM, 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; zie ook EHRM, 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Wij wijzen erop dat het begrip "ten laste" zijn in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 een feitelijke kwestie betreft (Art 8 EVRM). Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen. Er werden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de betrokkenen geen enkele inkomsten hebben en niet in staat zijn om in hun eigen onderhoud te voorzien. Er werd evenmin enig bewijs voorgelegd dat aantoont dat de betrokkenen vanuit België financieel werden ondersteund. Bijgevolg werd de financiële afhankelijkheid ook niet bewezen. Overwegende dat het aan betrokkene is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van haar situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvraagster ligt die een verblijfsvergunning aanvraagt en dat deze persoon daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moet voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de financiële afhankelijkheid niet afdoende werd bewezen, noch dat er sprake is van bijkomende afhankelijkheidselementen die de toepassing van artikel 8 EVRM zouden rechtvaardigen. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij vat haar enig middel als volgt samen in haar synthesememorie:

“Verzoeker stelt vast dat de Bestreden Beslissing de onder aanhef genoemde bepalingen en beginselen schendt nu er wel degelijk sprake is van een daadwerkelijke afhankelijkheid die de afgifte van een humanitair visum verantwoordt.

Verwerende partij slaat klaarblijkelijk geen acht op de bewijsstukken inzake de financiële afhankelijkheid, alsmede op de stukken die een bijzondere psychosociale en medische afhankelijkheid tussen verzoeker en diens vader bewijzen.

B. UITEENZETTING VAN HET EERSTE EN ENIG MIDDEL

B.1. IN ABSTRACTO

5. Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift.

B.2. IN CONCRETO

6. Vooreerst benadrukt verzoeker dat verwerende partij in haar nota korte debatten op kennelijk onredelijke wijze tracht voor te houden dat verzoeker niet zou vallen onder de categorieën van personen die in aanmerking komen voor een humanitair visum.

Dit betoog kan evident niet overtuigen.

Ook specifieke situaties die niet uitdrukkelijk vermeld worden in de voorbeelden van personen die in aanmerking komen voor een humanitair visum kunnen kans maken.

Elke familiale en humanitaire situatie in het land van herkomst of verblijf is namelijk verschillend.

Zo kunnen in specifieke situaties met duidelijke banden met België (bijvoorbeeld als ouder of grootouder van een derdelander of Belg), in samenhang met voldoende eigen middelen van de aanvrager om in België nooit ten laste te zullen vallen van de sociale bijstand, voldoende zijn voor een humanitair visum.

Het gegeven dat verwerende partij over een discretionaire (en geen gebonden) bevoegdheid zou beschikken impliceert evident niet dat zij niet onderworpen is aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in dat oogpunt vast dat de Bestreden Beslissing op kennelijk onwettige en onredelijke wijze oordeelt dat de daadwerkelijke afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn vader niet wordt aangetoond.

De Bestreden Beslissing oordeelt in essentie dat verzoeker zou hebben nagelaten om aan te tonen dat er “humanitaire redenen zijn die waarvoor een gunstig advies voor een humanitair visum kan worden verleend” (STUK 1, p. 3).

7. Verzoeker bevindt zich momenteel in zeer moeilijke en kwetsbare omstandigheden en is niet in staat om zelfstandig te leven.

Hij lijdt aan psychische problemen, waaronder depressie, angst en heeft suïcidale gedachten, die een voortdurende medische opvolging en familiale ondersteuning vereisen.

Uit de medische rapporten blijkt duidelijk dat hij niet in staat is om zelfstandig te functioneren en dat hij in grote mate afhankelijk is van zijn familie voor zijn dagelijkse behoeften (STUK 3).
Het ontbreken van familiale ondersteuning vormt een ernstig risico voor een verdere verslechtering van hun mentale gezondheid. Dit volgt ontegensprekelijk uit de Whatsappconversaties tussen verzoeker en zijn vader (STUK 4).

8. Daarnaast lijdt de vader van verzoeker psychische problemen als gevolg van traumatische ervaringen, zijnde een vrijheidsberoving met foltering (STUK 5), waarvoor hij momenteel in België behandeld word. De scheiding van zijn kinderen, dewelke ontegensprekelijk een beschermd familieleven in de zin van artikel 8 EVRM vormt, verergert zowel de toestand van verzoeker als van zijn vader.

De beweringen dat voldoende zorgalternatieven in België voorhanden zouden zijn doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker hier adequate bescherming en zorg dient te verkrijgen teneinde zijn vader te kunnen ondersteunen (STUK 1, p. 3).

9. Tot slot oordeelt de Bestreden Beslissing op kennelijk onwettige wijze dat de Aanvraag de financiële afhankelijkheid niet afdoende bewijs en dat er geen sprake is van bijkomende afhankelijkheidselementen die de toepassing van artikel 8 EVRM zouden rechtvaardigen (STUK 1, p. 4).

Verzoeker beschikt niet over een stabiel inkomen en heeft geen eigen woonst

Hij leeft in zeer moeilijke omstandigheden in een huurwoning in Syrië, waar de levensomstandigheden zwaar en onzeker zijn. Hij is niet in staat om zelfstandig in hun levensonderhoud te voorzien. Dit wordt bevestigd door de bevoegde autoriteiten te Syrië (STUK 6).

In weerwil van hetgeen verwerende partij tracht voor te houden is verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk van zijn vader die thans reeds in het Koninkrijk verblijft. Hiertoe voegt verzoeker bewijzen inzake geldoverschrijvingen toe die voor hem noodzakelijk zijn om te kunnen leven (STUK 4 en 7). De reden dat enkele betalingen in het verleden uitsluitend aan de heer M. werden gericht bestaat erin dat beide broers het geld samen dienen te delen.

Verzoeker verwijst in dat verband naar veldwerk van Myria waaruit blijkt dat in de huidige praktijk wel degelijk regelmatig humanitaire visa worden afgeleverd voor meerderjarige dochters of zonen wiens ouders een verblijfstitel of internationale beschermingsstatus in België hebben en die ten laste is van hen.

Eenzelfde oordeel dringt zich in casu op nu het wel duidelijk is dat verzoeker 'ten laste' is van zijn vader die in België internationale bescherming geniet.

10. Ten overvloede wijst verzoeker erop dat de gezinshereniging voor zijn moeder en minderjarige broers en zussen reeds werden goedgekeurd (STUK 8).

Een en ander impliceert dat er in de zeer nabije toekomst niemand meer zal zijn om voor verzoeker te zorgen, terwijl hij psychisch kwetsbaar is en niet zelfstandig kan functioneren.

Het hoeft evident geen betoog dat de huidige situatie in Syrië zijn situatie nog moeilijker en onveiliger maakt.

Het gebrek aan stabiliteit, beperkte toegang tot medische zorg en de moeilijke socioeconomische omstandigheden vormen een bijkomend risico voor zijn welzijn en gezondheid.

Verzoeker verwijst naar een arrest van Uw Raad waarin werd geoordeeld dat de staten die partij zijn bij het Verdrag, zoals het Koninkrijk België, de plicht hebben om niet alleen het recht niet te schenden dat door deze bepaling wordt beschermd, maar eveneens om schendingen van dit recht te voorkomen, ook indien het risico bestaat dat ze buiten hun grondgebied worden begaan door buitenlandse overheden.3

11. Zelfs voor zover er redenen voorhanden zouden zijn die het gebrek aan afhankelijkheid zouden aantonen (quod non) dient te worden vastgesteld dat dergelijke stukken zich klaarblijkelijk niet in het administratief dossier bevinden.

Het materiële motiveringsbeginsel wordt dan ook in ieder geval geschonden zelfs voor zover de formele motieven afdoende draagkrachtig zouden zijn.
12. Verzoeker wenst tot slot te benadrukken dat de voortdurende scheiding van het gezin ernstige psychologische en sociale schade berokkent voor alle betrokkenen.

Uit wat voorafgaat volgt derhalve dat de Bestreden Beslissing kennelijk onwettig is nu verzoeker wel degelijk daadwerkelijk (financieel en emotioneel) afhankelijk is van zijn vader, die internationale bescherming geniet in het Koninkrijk België.

De motieven uit de Bestreden Beslissing zijn gelet op de overtuigingsstukken uit onderhavig verzoekschrift niet afdoende en feitelijk onjuist.

13. Besluit: het eerste en enig middel is gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing is gebaseerd op de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Verder preciseert het artikel 13 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België. De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.
De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 geldt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.
(…)
In afwijking van het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zevende lid voorziene

bepaling toegepast. De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur. De in artikel 10bis, §§ 1 tot 4, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt. § 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.
(…)"

De bestreden beslissing geeft echter duidelijk aan dat verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied valt van deze bepalingen van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen categorie voorzien van personen waaronder verzoekende partij zou kunnen ressorteren.

Bovendien kan er op heden inderdaad geen gezinshereniging aangevraagd worden met de referentiepersoon. De overige familieleden ressorteren immers niet onder de door de wet voorziene categorieën. Dit betekent echter niet dat er onder het mom van een aanvraag humanitair visum een oneigenlijke gezinshereniging dient toegestaan te worden. De bestreden beslissing geeft inderdaad uitdrukkelijk aan dat een humanitair visum uitzonderlijk dient te zijn en dat er hierbij geen sprake is van een recht, maar wel van een gunst.

Uit deze bepaling blijkt inderdaad dat de afgifte van een humanitair visum niet wordt toegestaan van rechtswege, dat het een discretionaire bevoegdheid betreft met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het een gunst betreft en geen recht, zoals de gemachtigde terecht aanstipt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij stipt evenwel ook terecht aan dat die discretionaire bevoegdheid niet betekent dat de gemachtigde arbitrair mag handelen en hem niet ontslaat van het grondig onderzoeken van de aanvraag.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet van rechtswege toegestaan en kan slechts gebeuren op individuele basis in uitzonderlijke gevallen en dit gebaseerd op een gestaafde en gefundeerde aanvraag waarvan er inderdaad geen volledige lijst van bewijzen of motieven bestaat.

Uit de aanvraag van de broer van de verzoekende partij, die zich in diens administratief dossier bevindt, blijkt dat de broer van de verzoekende partij, en dus ook de verzoekende partij zelf, aangezien zij beiden dezelfde aanvraag hebben ingediend, de volgende elementen aanvoerden in het kader van de visumaanvraag:

"I respectfully request a Humanitarian long-stay visa (visa D – article 9) for M. E. (…)
My parent in Belgium, A. E., resides at (…) and is under documented medical treatment, requiring daily assitance. There is no adequate alternative care available. I will provide daily care and live with my parent upon arrival.

Support & accommodation
- *A. E. will cover all travel and living expenses and provide accommodation at the above address.*

Attachments :
- *Completed Visa D. application form (…)*
- *Passport copy and photos.*
- *Proof of family relationship (birth certificate/family book).*
- *Parent's medical reports and a letter from the treating doctor confirming the need for care.*
- *Sponsor's residence card/ID, proof of address, and financial means.*
- *Police clearance & medical certificate per consulate rules.*

Applicant conatact : (…)

Thank you for your consideration. (…)"

De verzoekende partij maakt alvast niet aannemelijk dat zij andere elementen zou aangevoerd hebben in het kader van haar aanvraag. Zij voert evenmin aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze één beslissing over de aanvraag van zowel zij zelf als die van haar broer heeft genomen.

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in haar aanvraag enkel aanvoerde dat het haar vader is die medische zorg nodig heeft. Het gaat volgens de verzoekende partij bovendien om medische zorg die enkel door haar en haar broer kan gegeven worden. Nergens is er sprake van enige medische problemen die de verzoekende partij of haar broer zelf zouden hebben en waarvoor zij hun vader zouden nodig hebben om voor hen te zorgen, noch van enige andere afhankelijkheid van hun vader. De stukken waarnaar de

verzoekende partij verwijst en die zij bijbrengt bij haar verzoekschrift, bevinden zich niet in het administratief dossier. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij deze stukken aan het bestuur heeft voorgelegd in het kader van haar aanvraag, en vóór het nemen van de bestreden beslissing. Vanzelfsprekend kan de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de stukken waarvan zij op dat ogenblik kennis had of had moeten hebben. Dit geldt niet voor de stukken die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift, en dit voor het eerst. Het hele betoog van de verzoekende partij over deze stukken en hun inhoud is om die reden dan ook niet ontvankelijk.

Volgens de verzoekende partij zou het bovendien duidelijk zijn dat haar vader van haar en haar broer afhankelijk is voor zijn noodzakelijke medische zorgen, en dat zij beiden bovendien financieel van hun vader afhankelijk zijn. Vooreerst merkt de Raad op dat zulks geheel niet blijkt uit de stukken die de verzoekende partij aan het bestuur heeft voorgelegd en die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Uit deze stukken kan zelfs niet afgeleid worden dat haar vader dagelijks assistentie nodig zou hebben.

Los daarvan maakt de verzoekende partij met deze loutere bewering niet aannemelijk dat de motieven die de verwerende partij hierover in de bestreden beslissing heeft opgenomen, kennelijk onredelijk zouden zijn. De verwerende partij motiveerde op zeer concrete wijze als volgt:

"*zij wensen zich te vestigen bij hun vader in België, op het (…). Volgens hun verklaring zou de vader zich in België onder medische behandeling bevinden en dagelijkse assistentie nodig hebben. Zij stellen dat er geen adequaat alternatief voor zorg beschikbaar is en dat zij, als meerderjarige kinderen, zelf instaan voor de dagelijkse zorg van de referentiepersoon. Zij wensen zich daarom bij hem te vestigen. Er werd niet aangetoond dat de referentiepersoon reeds beroep doet op medische diensten in België of dat een medische noodsituatie bestaat die de fysieke aanwezigheid van de meerderjarige kinderen vereist. De Belgische gezondheidszorg voorziet in diverse vormen van professionele ondersteuning (thuiszorg, verpleging, maatschappelijke hulp), waardoor niet is aangetoond dat enkel de aanwezigheid van de kinderen een passend zorgalternatief zou vormen.*
Bijgevolg is niet aangetoond dat voor de referentiepersoon in België geen zorgalternatief bestaat en dat het verblijf van de twee meerderjarige kinderen noodzakelijk zou zijn. Het dossier bevat daardoor geen elementen van humanitaire nood op basis waarvan een gunstig advies voor een humanitair visum kan worden verleend.
Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39).
In casu beroepen de meerderjarige betrokkenen zich op het bestaan van een gezinsleven met hun vader. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders slechts onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden (cf. EHRM, 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; zie ook EHRM, 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Wij wijzen erop dat het begrip "ten laste" zijn in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 een feitelijke kwestie betreft (Art 8 EVRM). Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen. Er werden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de betrokkenen geen enkele inkomsten hebben en niet in staat zijn om in hun eigen onderhoud te voorzien. Er werd evenmin enig bewijs voorgelegd dat aantoont dat de betrokkenen vanuit België financieel werden ondersteund. Bijgevolg werd de financiële afhankelijkheid ook niet bewezen.
Overwegende dat het aan betrokkene is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van haar situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvraagster ligt die een verblijfsvergunning aanvraagt en dat deze persoon daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moet voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de financiële afhankelijkheid niet afdoende werd bewezen, noch dat er sprake is van bijkomende afhankelijkheidselementen die de toepassing van artikel 8 EVRM zouden rechtvaardigen.
De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM."

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat *"Er niet (werd) aangetoond dat de referentiepersoon reeds beroep doet op medische diensten in België of dat een medische noodsituatie bestaat die de fysieke aanwezigheid van de meerderjarige kinderen vereist.",* noch dat *"niet (is) aangetoond dat voor de referentiepersoon in België geen zorgalternatief bestaat en dat het verblijf van de twee meerderjarige kinderen noodzakelijk zou zijn",* noch dat "*Er geen bewijzen (werden) voorgelegd waaruit blijkt dat de betrokkenen geen enkele inkomsten hebben en niet in staat zijn om in hun eigen onderhoud te voorzien. Er werd evenmin enig bewijs voorgelegd dat aantoont dat de betrokkenen vanuit België financieel werden ondersteund. Bijgevolg werd de*

financiële afhankelijkheid ook niet bewezen." Deze motieven vinden bovendien steun in het administratief dossier. Dat de verzoekende partij nu bij haar verzoekschrift stukken voegt die volgens haar het tegendeel zouden aantonen, doet aan het voorgaande niets af. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij deze stukken aan het bestuur heeft voorgelegd in het kader van haar aanvraag en vóór het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij in het kader van haar aanvraag aan het bestuur heeft voorgelegd dat de omstandigheden in een huurwoning in Syrië zeer moeilijk zijn, dat zij bewijzen inzake geldoverschrijvingen bijbrengt, dat het volgens haar wel duidelijk is dat zij 'ten laste' is van haar vader, of dat de gezinshereniging voor haar moeder en minderjarige broers en zussen reeds werd goedgekeurd. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geen rekening zou gehouden hebben met deze elementen bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU